

A fényképész

„Epiktetosi apokrif: Ne ess kétségbe, ha az egyik lábad elhagyott — egy egész lábnyi súllyal másképp hogyan lehetnél könnyebb?”

MÉSZÖLY MIKLÓS

A Vár utcában az antikvárium felé ballagtam. Oda benézek néha. Tudod, abban a kellemes üres-független állapotban, amikor az ember úgy érzi: most minden megtörténhet vele. Nézegettem a pusztuló szürke házakat, a még mindig megmaradt, fényesre csiszolódott utcaköveket; aztán átnéztem a túloldalra, s ott, a többihez tragikusan hasonlító, orra bukó ház félig nyitott ajtajában megláttam egy embert. S ahogy megláttam: megszedültem. Olyan érzés volt, mint mikor az ember attól fél, hogy megőrült. Mert ott a félig nyitott ajtóban egy fél embert láttam állni, vagy inkább lebegni. Deréktől fölfelé minden rendben volt, de alatta semmi. Embermagasságban egy felső test, egy ősz fej, egy derús nyugalommal szemlélődő szempár, és az ember vállán egy fekete galamb. Fölöttük egy félig lehúzott, azaz: lecsúszott rozsdás redőny, s mellettük, az ajtó üvegén: megpöndörödött, elsárgult fényképek. A ház kijebb állt, mint a többi — mint egy kissé kihúzott és úgy felejtett asztalfiók — és az oldalán egy tábla: FÉNYKÉPÉSZ.

Nem mentem el az antikváriumig. De a következő napokban többször eszembe jutott a fényképész: a félig nyitott ajtóban lebegő emberke és a fekete galamb. Nem volt szükségem fényképre, mégis elmentem hozzá. Most csukva volt a szürke olajfestéket vedlő ajtó. Kopogtattam, majd beléptem.

— Jó napot!

— Igen, igen! Rögtön jövök! — szolt ki a romos helyiség homályából egy üde, gyerekes hang. Kisvártatva megjelent a fényképész, mankóira támaszkodva. Egyetlen — felső testéhez mérten aránytalanul rövid — lába nem látszott ott a félig nyitott ajtóban.

— Egy képet szeretnék...

— Tessék, csak, tessék — mondta, és kedélyesen egy kis piros műanyag székre mutatott —, mindjárt hozom a gépet. Eltűnt egy fal mögött, ami szintén tele volt ragasztgatva képekkel. És a képeken emberek. Rengeteg ember. Amikor visszatért: látta, hogy ezeket nézegetem.

— Május elsején csináltam őket. Aztán kivettem belőlük egy csomót, é ahogy felismerték magukat az emberek ezeken a képeken: úgy jöttek!... rengeteg kép elfogyott ezekből — meséli, mint valami nagy sikerélményt, miközben beállítja és felkattintja a lámpákat.

— Igazolványkép lesz?

— I-igen... igazolványkép...

— Tessék szembefordulni, mert az igazolványképeknél ezt megkövetelik

— Nem érdekes... — mondom — nekem más célra kell...

— Jó, hát akkor csalunk — mondja nevetgélve —, tessék kicsit oldalt fordulni, úgy, nagyon jó lesz — mondja, és kattogtatja a gépet. Amikor felálló meglátok a szekrény tetején egy névtáblát, elsárgult újságpapírral letakarv

— Nem szeretem, ha tudják a nevemet... A múltkor is leírták valami újságban... olyan dühös voltam... — nevet. Ősz haj, ősz szakáll, elálló, hegyes manófülek, világos szemek. — Még amikor apám fiatalember volt, egyik barátja agyonlőtte magát egy lány miatt. A pap nem akarta rendesen eltemetni, mert hogy öngyilkos lett... Erre apám megtépte azt a csuhást... A barátját meg rendesen eltemették. Ebből aztán nagy botrány lett. Apám megjedjt, és két társával át akart úszni Jugoszláviába... De arra jött egy vontatóhajó, és az egyik fiú valahogy megzavarodott a hullámoktól, és a hajó alá került... mit tudom én... szóval megfulladt... — Könnyedén, gördülékenyen mesél egy kis szekrényke tetején ülve, mankóit maga mellé támasztva. Az s-eket, sz-eket kicsit sejpeggve ejti, ettől a beszéde gyerekesnek tűnik. — Aztán a hazai lapok azt írták, hogy V. F. meg a barátja, miután halálba kergettek egy fiút, megverték egy papot, menekülni próbáltak, és menekülés közben vízbe fojtották egyik társukat... Távollétükben mindkettőjüket halálra ítélték. Nahát, ezért nem szeretem én sem, ha leírják ezt a nevet. — Ez az érvelés nekem kevésnek tűnt, hát megjegyeztem:

— De hát maga akkor még nem is élt.

— Nem, hát persze, hogy nem, én csak '31-ben születtem, ez az eset még az első világháború végén történt... De apám elmesélte nekem az egész történetet még gyermekkoromban... és hát azóta nem szeretem, ha leírják ezt a nevet. Engem ugyanúgy hívnak. Ez valahogy belém vésődött... Aztán visszajött ő később... Visszaengedték. Kint nősült, akkor már megvolt a nővérem... Szerencsére látta valaki a szerencsétlenséget a partról, és tanúskodott, hogy nem úgy történt, ahogy az újságok írták. Visszajöhettek, de nem hozhattak semmit magukkal, csak egy-két gyerekruhát. Aztán amikor — éjjel — eljöttek: fölgyújtották a házukat. Mert hát kint szép nagy házuk volt. De apám vissza akart jönni. Pedig mi szerbek vagyunk. Azt jelenti a nevünk, hogy: Vizecske. Az ottaniak meg azt hitték, hogy mindenki bennégett. — És megint nevetgél. (Nevezzik, csak V.-nek, hiszen nem szereti, ha leírják a nevét.) — Szóval... aztán '31-ben megszülettem: nekem ezzel kezdődött. Ha tudtam volna, hogy mi vár rám!? '43-ban, gyerekként bejártam a tabi Gestapó-irodába... Az úgy volt, hogy az egyik német tiszt — Werner vagy Walter — jött almát venni a Kökény nénihez. Mutogatott a német, hogy mit akar, de a Kökény néni nem értette, én meg tudtam már egy pár szót németül: mondom, hogy almát akar venni. A Kökény néni 8 vagy 10 fillérért árulta az almát, én meg azt mondtam a németnek, hogy 20 fillér kilója — meséli V., kaján mosollyal az arcán —, hát ennyiért vitték az almát. Engem meg megkedveltek és megengedték, hogy bejárjak az irodába. Még a nyakában is lovagoltatott ez a tiszt. Walter, igen, azt hiszem, mégiscsak Walternek hívták. Aztán kérdezi egyszer apu, hogy van-e ennek a Walternek egy olyan sárga bőrtáskája. Mondom, hogy van. Hol szokta tartani? Mondom: a szék karfáján. Azt mondja apám: abban van egy papír, azon egy névsor, csupa rendes ember, azt valahogy el kéne lopni. Mondom apunak: Te mindig azt mondtad: aki hazudik, az lop is, és aki lop, az ölni is képes... Hát én most lopjak? — V. harsányan felkacag. — Ez más! — mondja apám — ez nem lopás, ez hőstett. Mert ezzel egy csomó rendes ember életét tudjuk megmenteni. Mondtam, hogy jó, akkor elhozom ezt a papírt, amikor a Walter elmegy a Kökény nénihez. Így is történt. Amikor ő elment, én kivettem ezt a papírt, átszaladtam vele apuhoz, ő gyorsan leírta, aztán visszacsempésztem. Ketten nem hitték el, akiknek szólt apám. Azokat ki is végezték... a Czinger Gazsi, szegény, az nem hitte el, hogy ő is a listán van... meg

hogy egyáltalán ilyen lehetséges... Aztán ennek a Walternek még a pisztolyát is elloptam. Amikor kiment a kúthoz reggel inni meg mosakodni, a zubbonyát meg a szíját mindig levetette, és odaakasztotta egy bokorra. Ezt én meglestem, elbújtam a bokorba, aztán szépen kicsentem a pisztolyát, a pisztolytáskát meg visszakapcsoltam. Jött egy baromi nagy harckocsi, arról kiabáltak a Walternek, hogy jöjjön, mert itt vannak az oroszok. Ő meg gyorsan összekapta a holmiját és rohant... Soha többet nem láttam... Harminc évig megvolt ez a pisztoly. Persze sohasem használtam. Azaz... — és itt V. kissé oldalt néz — ... egyszer megmentettem vele az életemet... de nem lőttem le senkit... Van itt egy veszedelmes cigány. A Kondás Miska! Nem ismeri? — Mondom, hogy nem. — Az betört hozzám az üzletbe. De betört az már mindenhova. Últ is. Baromi erős. Fiatal korában bunyózott is. Aztán ha iszik, nem tudja, mit csinál. És sajnos állandóan iszik. Betört ide, rám rontott, összetörte a lámpáimat, arra ráfogtam a pisztolyt... Az anyád istenit, mondtam neki, most szétlöhetném a fejed, hiába vagy olyan erős, én meg nyomorék... Erre — meglátta az asztalon a sakkomat — azt mondja: sakkozzunk. Mondtam, hogy jól van. Letettem magam mellé a pisztolyt, és sakkoztunk. Én meg első osztályú sakkozó voltam, megvertem egymás után ötször. Ez imponált neki. Közben egy kicsit ki is józanodott. Megeskettem az anyja meg a gyerekei életére; ha megígéri, hogy soha többet nem csinál ilyet, és ha meglát, átmegy a túloldalra, akkor nem bántom. Megfogadta. Akkor már úgy remegett, mint a nyárfalevél. De tartja is ám a fogadalmát. Ha meglát: átmegy a másik oldalra, és onnan üdvözl. Haptákba vágja magát, szalutál, és átkiabál, hogy: Tiszteletem fényképész úr! Szóval, akkor hányat csináljak a képből?

— Hármat.

— Jó, akkor hármat... és jövő kedden jöhet is érte.

*

Egy hétre rá, kedden elmentem a képekért.

— Csináltam hetet. De nem kell kifizetni, csak hármat. A többi ráadás.

— Egészen jó kép. Lehetne ebből nagyobbat is... levlap nagyságút...

— Persze... csinálunk belőle levlap nagyságút... — Fizetni szerettem volna. Csak ötszáz volt nálam, azt nyújtottam felé.

— Hú, ebből nem tudok visszaadni — nevetgélte.

— Átmegyek a boltba, felváltatom.

— Jaj, ha már a boltba megy, hozna nekem egy szál kolbászt?

— Persze. Milyet hozzak?

— Olyan húszforintost. Adom a pénzt...

— Hagyja csak... majd... Addig itthagyhatom a holmimat?

— Persze, tegye csak ide be, mert ha kint hagyja, könnyen elvihetik...

Volt már rá példa... Ebben az utcában rengeteg a cigány. — Beléptem a pult szerezpét betöltő kis szekrényke mögé, és óhatatlanul megláttam nyomorult kis vackát. Cellányi szobáját. Benne egy szék, vízcsap, és elnyúlt pokróccal letakart ágyán a fekete galamb.

Miután visszatértem a boltból az aprópénzzel meg a kolbással, ismét mesélni kezdett:

— '59-ben ilyen szörnyű remegés jött rám — kezét és egész testét rázva illusztrálja és nevet —, nem tudom, mi volt, de az orvosok azt mondták, hogy idegrák... Kérdeztem, hogy ezzel meddig élhetek? Hát, maga erős fiatalem-

ber — mondták —, még élélhet vele 4-5 hónapot... Most meg már 60 éves vagyok. De akkor bent tartottak, egy évig fektettek. Aztán kiderült, hogy csak csontgyulladásom volt, de a jobb lábamat le kellett venni... Mondtam, hogy pusztulnék inkább el, hát hogy fogok úgy kinézni, de volt ott egy nagyon kedves doktornő: Margitka, most is mindig hozzá járok, azt mondta: nem szabad így beszélni, sokan élnek még ennél nagyobb hibával is..., aztán olyan szépen megkézímunkázott... nem látszik semmi, ilyen sima, mint a tenyerem — egyik tenyerével végigsimítja a másikat — ... valósággal megkézímunkázta — ismétli nevetgélve, és kezével olyan mozdulatokat tesz, mintha stoppolna. — Aztán amikor Pesten voltam múltat csináltatni, így felakasztottak — két kezét a magasba tartja —, hogy méretet vegyenek. Ott lógtam, és jöttek a varrás csodájára járni... Nahát, milyen szép... Hol csináltatta? Mondogatták, kérdegették és nézegették, én meg fent lógtam — nevet —, mondtam, hogy ki csinálta...

— És a másik lába is akkor sérült meg... a csontgyulladás miatt?

— Ja, nem! — kiált föl, legyint és nevet. — Elütöttem egy teherautót... Rapityára ment ez a lábom is... egy darab a lábszárcsontomból el is vezett. Telefonáltam a Margitkának, hogy kész, most már teljes roncs vagyok... De nem, mondta Margitka, biztos túloz, biztos meg lehet azt szépen csinálni... Aztán amikor meglátott, azt mondta: hát nem túlozott. Na ugye, mondtam. Ja, hát nem gondoltam..., azt hittem, túloz. Aztán ezt a lábamat úgy-ahogy összerakta. Hát csoda, hogy egyáltalán maradt belőle valami... Persze platina van benne végig. Hat centivel rövidebb lettem, de hát csak maradt egy lábam — nevetgéli. Aztán volt egy időszak, amikor nem akartam élni... bevettem egy csomó gyógyszert. Persze először nem annyit, hogy halálos legyen, csak elkábítottam magam... mert azt úgy kell: először csak elkábítja magát az ember, aztán másodsorra már elég kevesebbet is bevenni, az is elég, az is azonnal végez az emberrel. Így kell csinálni, ha biztosra akar menni az ember, mert különben kimossák...

Én galambász vagyok. Volt akkor ötven szép postagalambom, és ebben a kábult állapotban levettem sorba mind az ötven galambnak a fejét... Ez a nővéremnek nagyon gyanús lett, mert emlékezett arra, hogy egyszer azt mondtam: csak addig akarok élni, amíg a galambjaim... Elvitt orvoshoz. Hát ez volt a pechem: így maradtam meg... Nem voltam magamnál... nem tudtam, mit csinálók. De most megint van egy galambom... most tanítom repülni... Itt van velem. Hát itt is lakom én most; eladtam a házamat... majdnem csödbe mentem: nem ment a bót... a lábamból a platinát is el akartam adni, de a Margitka nem engedte. — V. úr az egyik mankójával a galamb felé piszkál. — Így szoktam elhessegetni, ha olyan helyen van... mert hát ez mindenhova odacsínál — nevetgéli —, de nyugodtan kimehetek vele az utcára: nem hagy el: ott ül a vállamon.

*

Amikor legközelebb elmentem hozzá: néhány régi képet vittem, hogy készítene belőlük másolatot. Elvállalta. Aztán póci-fociztunk egy általa készített pályán, az ő lehetőségeihez idomított szabályokkal. Egy asztalra fektetett poli-túrozott szekrényajtó volt a pálya, két végén két kis kapu, a közepén lyukas hálóval. Megkérdezte, nincs-e kedvem játszani, mondtam, hogy dehogynincs. Leültünk a szekrényajtó két végéhez, egyik kezünket bedugtuk a hálón, és ugyanazzal a kézzel löttünk és védtünk. Ő nyert 6:5-re.

Aztán a nővéréről, Teriről mesélt. Nem is tudom már, hogy jött szóba. Talán a hitről, a vallásosságról esett szó, s az ő nővére apáca volt.

— A nővéremtől hallottam az egész történetet. Eszter, egy erdélyi kislány, tizenhárom éves korában arra ébredt, hogy egyenruhás románok betörnek a házukba, és meggyilkolják a szüleit. Az egyik visszajött, és vetkőztetni kezdte a halott asszonyt. Erre a kislány kibújt az ágyából, az asztalhoz settenkedett, és az ott heverő konyhakéssel hátba szúrta a románt. „A mellén jött ki a kés” — így mondta Eszter.

A szomszédok átszöktették a határon, itt kallódott, végül egy zárdában kötött ki, ahol Terus is szolgált. A zárda főnöknője keményen nevelte a kislányt. Például: egész éjszaka krumplit kellett pucolnia a pincében. Az egész zárdának ő pucolta meg a másnapi ebédrevalót. Amikor ezt megtudta Terus, ő is lement neki segíteni. Így ismerkedtek meg közelebbről.

Aztán az ötvenes években elhurcolták az apácákat, bezárták a zárdákat. Az egyik nagybátyánk, aki kommunista volt, megtudta, hogy mikor jön az ÁVH a Terusék zárdájába, és úgy intézte a dolgot, hogy Terus késve érjen oda. Elállította az órákat.

Amikor Teri bement másnap a zárdába: már ÁVH-sok fogadták. Mondta, hogy ő is apáca, s ha a többieket elhurcolták, akkor őt is vigyék ugyanoda... Radics Boldizsár ezredes meghallotta a lány kiabálását, odament, félrehívta. Kérdezte, hogy mit akar? Miért akar oda menni, ahol a többiek vannak? Teri elmondta, hogy elsősorban Esztert szeretné kimenteni, vagy ha nem lehet: legalább a közelében lenni. Radics megígérte, hogy segít, ha Teri lefekszik vele. Persze a Terus hallani se akart erről. Végül azt mondta a tiszt: ha megígéri Terus, hogy minden hónapban egyszer találkozhat vele, akkor azonnal intézkedik, hogy Esztert szabadon engedjék.

Teri ebbe beleegyezett, és be is tartotta az ígérését. Radics is: Esztert elengedték. A két lány kivett egy szobát; takarítást, betegápolást vállaltak: ebből éltek. Teri minden hónapban, ugyanabban az időben találkozott az ávóssal a Gyöngyvirág presszóban.

Radics persze arra számított, hogy egy év alatt beleszeret a Terus. Aztán amikor letelt az egy év, felvitte a Gellért-hegyre. Feleségül kérte, de a lány nem egyezett bele. Akkor a tiszt erőszakoskodni kezdett, de a Teri nem állt kötélnek. Erre Radics előkapta a revolverét, és a szájába dugta a csövét... a saját szájába. Aztán Terire fogta a fegyvert és azt mondta, hogy mindkettőjüket megöli. Terus úgy mesélte, hogy teljesen megbomlott az elméje annak az embernek. Nem tehetett mást: odament hozzá és megcsókolta.

Aztán — sok év után —, amikor a Terus meghalt; Radics is eljött a temetésre. Civil ruha volt rajta, és nekem úgy tűnt, mintha egy kicsit részeg lenne. Egy nagy csokor fehér liliomot hozott a Terus sírjára.

*

— Jól menő üzletem volt, amikor megismerkedtem Évával. Abban az időben volt sztár a Németh Lehel. Ismertem személyesen. Mindig elmentem a fellépéseire, és nagyszerű fotókat csináltam róla. Direkt beállt nekem olyan mutatós pózokba. Ezekből a képekből aztán rengeteget eladtam... Szóval annyit kerestem, amennyit nem szégyelltem.

Egy ilyen koncerten ismerkedtem meg Évával. Nagyon jó volt vele, de nem akartam elvenni. Gyakran rosszul voltam, furcsán éreztem magam. Azt mondta az orvos: valamitől pusztulnak a fehérvérsejtjeim, s ha nem tudnak rájönni

hogy mitől, hát bizony néhány hónapon belül végem lesz. Elmondaná ezt egy hölgy előtt?, kérdeztem tőle. Mert nekem nem hinné el. Azt gondolná: csak azért mondom, hogy ne kelljen elvenni. Bementem Évával, és az orvos mindent elmondott neki őszintén. Éva nagyon meghatódott, sírt, elárulta, hogy terhes. Ennyit tudtam, hogy terhes, de csak tizenhat év után találkoztam a lányommal. Szóval, akkor hetekig vizsgálgtattak, de nem találtak semmit. És a vérképem egyre romlott. Akkor még feladtam egy lapot Évának, amin elbúcsúztam tőle.

Egyszer azt kérdezi tőlem az orvos: Nincs magának rossz foga? Dehogyan nincs, rengeteg, mondtam. Tényleg volt több rossz fogam, de nem mertem megcsináltatni őket, mert rettentően féltem a fogorvosoktól. Leküldött a fogászatra. Egy olyan orvos állt ott, mintha hentes lenne: nagydarab, melák ember csizmában, bőrkötényben... Remegtem, mint a nyárfalevél. Mit remeg, jóember?, azt mondja. Nem bántom én magát, csak megröntgenezzük. Így is történt: akkor csak röntgenfelvételeket készítettek a fogaimról. Aztán néhány nap múlva visszahívtak. Azt mondja a fogorvos: Itt van ez a hölgy. Ki kéne húznom egy fogát, de nem engedi, annyira fél. Most magán kell bebizonyítanom, itt előtte, hogy ez nem fáj, tehát viselkedjen férfihez méltóan: ha fáj, ordítson, de ha nem fáj: meg ne mukkanjon! Na, tátsa ki a száját, most csak megnézem... Kitátottam a számat, akkor még nem volt a kezében semmi; hátrahajtotta a fejemet, és valami kis nyomást, feszítést éreztem. Na fájt? Kérdezi az orvos. Micsoda? Hát még nem csinált semmit. Itt a foga. Mutatta a fogóval, amit valahonnan elővarázsolt, amikor hátrahajtotta a fejem. Magának fogdaganata volt. Azt mondja. Ez lett volna a baj? Ez. Akkor életben maradok? Úgy néz ki... egyelőre. Szóval kiderült, hogy ez egy varázsló, én meg egy málé nyakiglábnak néztem. A nő is látta, hogy nekem nem fájt, és akkor beült a székbe.

Ezután meg akartam keresni Évát, de kiderült, hogy közben férjhez ment. Hát ugye, útban volt a gyerek, ő meg úgy tudta, hogy meghalok. Egy nagyon jól kereső potenciáthoz ment hozzá, valami vezető tanácsi emberhez. Én meg elköltöztem T.-be.

Később kiderült, hogy amikor Szibillke, mert így hívják a lányomat, már olyan tizennégy-tizenöt éves volt, sehogyan sem tudott kijönni az apjával... szóval a nevelőapjával, de hát ő úgy tudta, hogy az édesapja, természetesen... az ő nevét is viseli... És Évának is konfliktusai voltak vele; szóval hamarosan elváltak. És akkor Éva el is mondta a lányának, hogy nem ez az ember az édesapja... Szóval elmondta az egész történetet, és hogy én meghaltam.

Aztán T.-ben jártak, sétálgattak, és hát meglátták az én üzletemet, és rajta a táblát: V. F. Fényképész. Éva beküldte a lányát, hogy csináltasson igazolványképet. Aztán amikor kijött, megkérdezte tőle, hogy hogy nézett ki a fényképész. Szibillke meg elmondta, hogy féllábú. Nahát: ha ugyanúgy hívják és féllábú, akkor mégiscsak ugyanaz lehet, tehát él, gondolta Éva, ahogy később elmesélte.

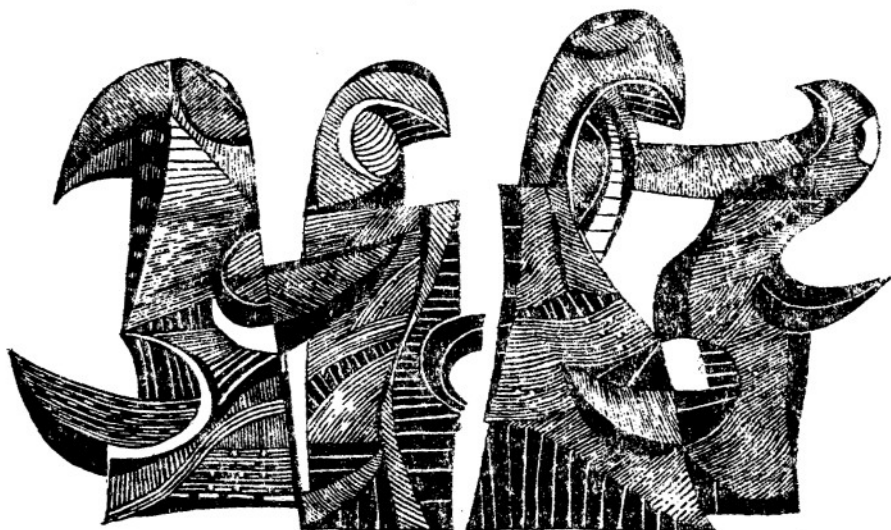
Pár nap múlva eljöttek. Persze nem ismertem meg őket. Még Évát sem. Valami rémlett: nagyon ismerősnek tűnt, de nem tudtam, honnan. Szeretném megkérdezni, hogy vállal-e tanítványokat? Kérdezte az asszony. Mondtam, hogy nem. Pláne nem ilyen kislányokat... Én magányos ember vagyok, hogy nézne ki, ha ilyen kislányokkal foglalkoznék... Pedig maga el fogja vállalni ennek a kislánynak az oktatását, mert fényképész szeretne lenni... Mondtam, hogy nem fog menni; ő meg azt mondta, hogy igen... Szó—szó, szóval elmondta, hogy ő az az Éva, és ez itt Szibillke, az én lányom...

Aztán kitanítottam a szakmára, minden rendbe jött volna köztünk, de történt egy szörnyű eset. Szibillkét itt a parkban elkapta hét cigánygyerek, és megerőszakolták. Kórházba került, aztán Pestre vitte az anyja. Rendbe jött úgy-ahogy, de azt írta, hogy ő ide, T.-be soha többet nem tud visszajönni.

Én még egy párszor meglátogattam, de hát ez nekem nem könnyű. Aztán évekig semmit sem tudtam róla. És most kapok egy képeslapot Németországból; először nem értettem: ki a csuda írhat nekem Németországból? Aztán kiderült, hogy Szibillke. Azóta levelet is kaptam tőle. Azt írja: neki muszáj volt innen elmenni, annyi rossz emléke van: attól félt, hogy megőrül.

*

- Mekkora repedés van itt a falon... Nem kéne ezt megcsináltatni?
- Elmegyek én innen hamarosan.
- Hova?
- Elárulom magának: az a vágyam, hogy veszek megint egy házat, és lesz megint ötven postagalambom...
- És van már valami... van takarékbetétje... vagy...
- Ja, nincs, hanem játszom hat lottószelvényvel, azon kell nyernem... Volt már hét kettese...
- Hat szelvényen hét kettese?
- Hát amióta játszom.

SZENTI ERNŐ GRAFIKÁJA